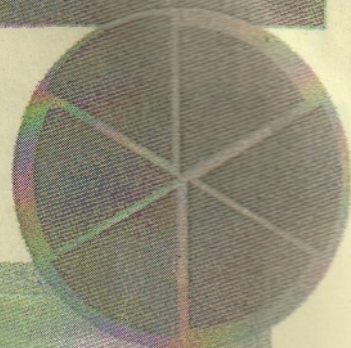

Wolker's Times

V roce 1924 portrétuje Savátor Dall'Luise Buñuela.

2013

6'56

U Jiřího Wolkra propuká TBC. Je léčen v sanatoriu v Tatranské Poljance. Po jeho smrti v roce 1924 konstatuje matka Zdena Wolkrová, že si svou nemoc přivodil v Praze bohémským stylem života. To se během dalších let snažili vyvrátit jeho přátelé. Jaroslav Seifert tvrdil, že v kavárně byl s Wolkrem jen jednou, a že Jiří rozhodně nikdy nepil Absint. Ovšem Vítězslav Nezval tvrdil, že Wolker bohémským životem nežil, kromě jednoho malého hříchu: každodenní skleničce Absintu. Dodává, že nikdo o jeho zdraví nepochyboval, neboť byl fanatikem zdraví, a odmítal všechno, co se mu zdálo být chorobné, a chorobné mu připadalo všechno, co nehýřilo zdravím.

Obraz Piják absintu od Viktora Olívy visící od roku 1900 v kavárně Slavia, kam chodivali básníci české moderny.

Roku 1922 byl založen legendární fotbalový klub **Baník**. Od fotbalu není daleko k fašismu.

24. Října téhož roku se po pochodu na Řím chopil vlády v Itálii fašistický diktátor **Benito Mussolini**. A aby toho nebylo málo, vznikl **Sovětský svaz**.

Narodil se **Jan Skácel**.

Roku 1923 se **Adolf Hitler** pokusil o puč, byl zatčen, odsouzen, vězněn a začal psát ideologicko-autobiografickou knihu *Mein Kampf*.

Narodil se **Ladislav Fuks**, autor románu *Spalovač mrtvol*.

Svět opustili dva významní architekti: nám známý **Jan Kotěra**, architekt Národního domu v Prostějově a **Gustave Eiffel**, autor hádejte čeho?

Roku 1924 vydal André Breton **Manifest Surrealismu**.

Kromě Jiřího Wolkra umírá na tuberkulózu v sanatoriu v rakouském Kierlingu **Franz Kafka**. Ve své závěti žádá přítele Maxe Broda, aby zničil veškerá jeho nezveřejněná díla, dopisy a deníky. Brod našťastí jeho tužbu nevyslyšel.

Sergej Jesenin, který umírá o rok později než Wolker, píše:

Nashledanou, drahý, nashledanou,
Zůstaneš v mém srdci navěky.
Spočten osud, není na vybranou.
Svede nás až zítřek daleký.

Na shledanou, bez slov, bez loučení,
Prýč je stesk, prýč smutek někdejší.
Umřít – na tom nic nového není,
Ani žít však není novější.

SURREALISMUS
FUNKCIONALISMUS
KONSTRUKTIVISMUS

Divadlo poezie

Cenu poroty s nominací na Jiráskův Hronov 2013 získávají

soubor NĚKDO (Praha) za inscenaci „Uměl lítat“

soubor KÁŤAJEBÁRAJE SKÁLA (Most) za inscenaci „JÁ + JÁ = ♥“

soubor TŘETÍ VĚK LOUNY (Louny) za inscenaci „Stáří není pro zbabělce“

Cenu poroty s doporučením na Jiráskův Hronov 2013 získává

DIVADLO DAGMAR (Karlovy Vary) za inscenaci „Tucet“

Zvláštní cenu poroty získává

soubor JATKA VESELÉ (Olomouc)

za dramaturgický výběr románu

Aglaji Veteranyi: „Proč se dítě vaří v kaši“, souznící s osobní výpovědí tvůrců

Cenu diváka získává

soubor TŘETÍ VĚK LOUNY (Louny) za inscenaci „Stáří není pro zbabělce“

Zvláštní cena Vojty Bártý a Jitky Šotkové

soubor ÚSTAF – VOICEBAND.CZ (Brno) za inscenaci „Zaklínání malého Radka“

Sóloví recitátoři

I. kategorie

Titul laureát WP

Kryštof Krhovják
Adam Langer

Cena poroty

Tereza Svěráková
za dramaturgii textu
Jan Horák
za vystižení stylu autora
Václav Kallus
za radost z vyprávění
Soňa Mucinová
za autentický, přirozený výkon
Jakub Hruža
za interpretační výkon,
který šel opravdu odněkud někam

II. kategorie

Titul laureát WP

Eliška Raiterová
Dalimil Ševčík

Cena poroty

Klára Jírovská
za interpretaci textu Ernsta Jandla
Bára Purmová
za interpretaci textu
Viliama Klimáčka / M. Homolové
Natálie Bočková
za interpretaci textu Ludvíka Aškenazyho
Anežka Berčíková
za interpretaci textu Šin Iči Hoši / J. Levory
Kateřina Císařová
za interpretaci kařkovských textů
Tobiáš Vacek
za interpretaci textu
Charlese Bukowského / B. Hýska

III. kategorie

Titul laureát

Kryštof Bartoš

Cena poroty

Sue Nguyen
za výrazné emoční sdělení
Michaela Lažanová
za autenticitu a jemnost
Vladimír Benderský
za urputné hledání výrazových prostředků
Magdalena Denková
za smysl pro humorné vyprávění

Komu zvoní hrana

Ach maminko...

Zámečnicková: rozbitý rytmus

Kubák: Tématem je manipulace. Zradila vás technika nejen zvuku a prostoru, ale hlavně technika herecká.

Doubrava: Šli jste rovnou k slapsticku bez cvičení technických dovedností. Jsou na to jednoduchá cvičení. Chce to pochopit, jak se vlastně ten slapstick dělá.

Kubák: Nebyla to ani pantomima, ani groteska, ale mimovaná činohra.

Bárta: Divadlo poezie znamená větší metaforu, více vrstev významu. Tohle byly jenom takové scénky.

Šotkovská: Ono by to mohlo být divadlo poezie, vždyť ty Jamkovy reklamy jsou nonsenové básně. Hlavní problém není v herecké technice, ale v nepevnosti, v nepointování situací.

Kubák: Nehovoří to o vás. Hrajete něco, co jste ještě nepožili, teda aspoň doufám. Připadalo mi to - ta nahota, a tak - až na hranici vulgarity.

Drzoun

Bárta: Není to divadlo poezie, je to čistá dramatizace, situační činohra.

(Opět se několik minut řeší divadlo poezie.)

Šotkovská: Gradace postav přesně vykreslená. Dovedu si představit větší nadsázku. Latku, kterou jste si nastavili, jste přeskočili naprosto suverénně, ale laťka byla nastavená dost nízko.

Kubák: Brak by se dal posunout výš živou hudbou, asymetrickým svícením. Doporučuji ke shlédnutí v Diskafé inscenaci Petry Tejnorové Umění braku on air.

Pavel: Moje tříletá dcera se mnou o tom představení hodinu hovořila.

Kubák: Ocenil jsem, že jste použili jen jednu rekvizitu, já totiž nemám rád rekvizity.

Soubor: Pomalost byla způsobena taky tím, že se Vojta vzadu praštil.

Šotkovská: To bylo dost vtipný, chachá.

Soubor: No, vono ho to ale dost bolelo.

Bárta: Hrávat v technicky nevybaveném prostoru je velká herecká škola. S postavou Drzouna by se dalo pracovat dynamičtěji, aby bylo patrné téma, tak musí být akcent na hlavní postavě.

Porodců tik-

Třetí věk, Louny

Skupina starších dam vstoupila do vln bazénu velmi nebezpečného, do vln autorské osobní výpovědi. V jejich případě bychom předpokládali výpověď o problémech stařeckosti, o světě opuštěnosti a bezvýchodnosti. Ale tyto dámy nejsou žádní zbabělci, ve vlnách plavou lehce a nepotopí se, jsou nadlehčovány životním elánem, humorem a moudrostí. A za to, že jejich plavba není dramatem Titaniku, ani plácáním v kaluži, může záchranný kruh, jež jim nafoukla jejich režisérka Renata Vordová. Jako jeho výplň použila jejich vlastní slova, příběhy a životní útržky, uspořádala je do výborně sepsaného scénáře. Vše drží pohromadě jednou situací „o bazénu“, bavíme se drobnými mikrosituacemi, dialogy plynou v rychlém tempu a logicky vyvrcholí přehlídkou dam v plavkách. Bavíme se všichni a stáří se přestáváme bát...

(Ema Zámečnicková)

Voiceband do divadla zakletý

Zaklínání malého Radka

Od klasického koncertního provedení voicebandu, na jaký jsme od brněnského

uskupení Ústař-Voiceband.cz, jakožto od souboru na Wolkrově Prostějově téměř zdomácnělého, zvyklí, se nová inscenace Zaklínání malého Radka liší především pokusem vykročit směrem ke komplexnějšímu inscenačnímu tvaru. Jednotlivá čísla jsou rámována nostalgickým, místy možná až příliš sentimentálním vzpomínáním vyprávěče na jeho babičku a společné lesní výpravy. Vstupnímu obrazu, kdy se z mlhy poprvé vynoří (p)les, se daří skvěle sugerovat tajemné, lákavě strašidelné a místy možná až morbidní zákoutí dětské fantazie. Což se v kontrastu s hravou dětskou poezií Radka Malého pak jeví jako výsostné interpretační gesto (alespoň části poroty).

Jednotlivé scénické rozehrávky ovšem začnou místa mezi voicebandovými čísly postupně příliš zahlcovat a ve výsledku dění na scéně spíše retardují. Ve vzduchu pak visí otázka, jestli nově zvolená cesta od koncertu k divadlu není spíš slepou uličkou?

(Jitka Šotkovská)

Jáma a kyvadlo - výkřiky z jámy

Necenzurováno, neroztříděno, nenaplněno od blbky Zuz

Sue Nguyen, Josef Hejzlar, Taj-tün Hejzlarová: Na řece

Vacek: *(jedinej seriózní zápis)* Pro mě to byl v něčem hrozně zajímavý zážitek, do půlky jsem byl trochu na trní, ale to, jak jste promluvila v hudbě v závěrečné pasáži, tím jste mě dojala a získala jste si mě. Najednou na mě přešla ta autentická emoce a vyšší sdělení. Střídají se intimní zážitky s historickým zasazením, ty by mohly být větší publicistika, ze které nakonec vyvstane ta osobní vzpomínka. Člověk se sám brání brutální epizodě, nechce si ji tolik připustit, ale na někoho

váš odstup mohl působit chladně. Nevím, kam až je lidské vás vést k tomu většímu kontrastu.

Kofránková: Vy máte takový úsměv, o kterém nevíte. Naskočí vám také ve chvíli, kdy mluvíte o mrtvolách. Tím pádem si člověk říká, kdo je tady blázen, buď já, nebo vy.

Blbka odešla pro vyprošťovací kofolu, prosvihla druhou část hodnocení Sue (Zuzky), které se týkalo hlavně redlií (slovo, které porodce Vacek nesnáší) spojené s textem Sue (Zuzky). To trvalo celé asi 25 minut.

Jiří Stanislav, Ernst Jandl/J.Hiršal: Klo

Anderle: Přišel jste s ranzací zemědělského stroje, s obrovskou energií. Hrubost možná trochu

převálcovala lehkost. Vtip, který by měl být odlehčený, je trochu zatížený, myslím například olizování na slově chutě.

Kofránková: Liješ dva litry mlíka do litrový lahve. Ty používáš jako pointu i to, že je na pánském záchodě žlábek. Ta báseň je jasná: „Ztratil jsem penis, tak jestli von vlastně není ženská.“ Cesta je ve stanovení si, kde se lidi maj odřáchnout.

Denisa Švandová, Daphne du Maurier/L. a L. Trávníčkovi: Křížová cesta

Urbanová: Velice mě zaujal výběr textu a autorky. (vzpomínání a rozjímání porodkyně)

Vacek: Měl jsem pocit, že konec je přidanej a v textu není. Tvoje líčení běží a běží, ale je lineární, krásně mluvíš, ale ztrácí to plasticitu.

Kofránková: Zaplácně to ten kravinec na konci. Těšíš se, až začne škrunďa, buď to proškrtni, tři čtvrtiny textu se chystáš na škrunďání. Nastavovanej závěr se podařil výborně.

Pelikán, Charles Cros/H. Zahradníčková: Uzenáč

Bezdičková: Byla jsem dost zvědavá, co z toho uzenáče vznikne, příjemné, kontaktní, hravé, ale spíš se na vás dívám. A stává se z toho pohybová etúda.

Vacek: Nejsem si jistý, že člověk, který v ruce nemá ten text, tak že ti může rozumět.

Holčáková, Václav Daněk: Srpen

Blbka začíná ztrácet pozornost.

Kofránková: Princip s tím „letím“ je velmi efektní, když s tím recitátor něco provede. Což ty jsi neudělala.

Jsi křehká, hodná, ale nemá to stavbu, děláš si každý verš extra. Začne to být být od poloviny strašná nuda. Něco se s tou formou musí stát. Skoros mě převědčila, že si o tom sově „letím“ nic nemyslíš.

Vacek: To téma těhotenství je potřeba podchytit.

Peroutka, Marie Štemberková: Sokrates

Vacek: Myslím, že jsi šel úplně obráceně, než jak já tomu text rozumím.

Kofránková: Ty fňukáš, to nebyl žádný Sokrates. Mužskej recituje báseň od ženský. Líbilo se mi, že si stojíš za svým.

Lažanová, Ludvík Vaculík: Jak se dělá chlapec (montáž textu)

Kofránková: Ty jsi tak jemná, až tě slyšet není. Myslela jsem, že to nemůže dělat ženská, ale přesvědčila jsi mě, nejlepší je, když komentuješ Vaculíka. Půvab na mě sáhal.

Bezdičková: Krásnej autičkovéj vohoz.

Benderski, Jona Wallach/V. Benderski: Jahody

Blbka už skoro nemůže pracovat.

Anderle: tvoje zvláštní intonace, pohyby a provedení jsou ojedinělé, člověk to od tebe už zná, napadlo mě, jestli si naschvál nedržíš některé špatné intonace. Ta forma je schopna zadusit ten příběh. Jinak spoustu nápadů, které se mi líbí... Občas to působí magicky.

Blbka musí vypnout. Poslední den.

Porodců tik-

Reflexe přednesu 3. kategorie

Zatímco před rokem bylo ve třetí kategorii jen pět recitátorů, letos jich do Prostějova přijelo třináct. Ale žádné neštěstí tohle magické číslo nepřineslo. Šest mužů a sedm žen nabídlo své výpovědi. Možná budu jen opakovat to, co zaznělo na rozboru a co najdete nejspíš na vedlejší stránce, ale slíbil jsem redakci pár postřehů, tak je nabízím.

Sue Nguyen mě dojala svým zážitkem z hudby Antonína Dvořáka. Jeho Novosvětská působila na malé čínské školáky před lety podobně, jako působí na mě dnes.

Denisa Švandová se proměnila v průvodkyni Jeruzalémem. Ukázala nám ledacos, jen záchod nějak ukázat zapoměla, což se nakonec ukázalo být fatální. Respektive fekální.

Jiří Stanislav v textu Ernsta Jandla také hledal záchod. Nemohl se rozhodnout, do kterých dveří se vydat, a tak podrobil své tělo podrobnému zkoumání. Hravost textu se tak trochu ztrácela v ozdobách a ornamentech.

Martin Pelikán přijel před rokem do Prostějova s Manifestem dadaismu. I letos přijel protestovat - tentokrát proti zákonům prozodie. Protestoval tak intenzivně, že z hravosti textu nezůstal kámen na kameni.

Vendula Holčáková vypravovala o peripetiích svého vztahu. Pro mě velmi působivě. Jen si nějak nevěděla rady se slovem letím, které se opakuje na konci každého verše.

Milan Peroutka působí sympaticky a vypadá jako Tomáš Klus. A Sokrata si nejspíš představuje jako rozechvělého nejistého starce. Proč ne, ale trochu to v básni Marie Štemberkové posluchače mate.

Michaela Lažanová měla v textu Ludvíka Vaculíka (Jak se dělá chlapec) radost z mateřství a přenesla ji i na nás. Jemně, možná až zbytečně tiše, ale s humorem a nadhledem.

Vladimír Benderski roztančil básně Yony Wallach plné sexu, krutosti, krve, ale i něhy a romantiky. Je těžké se v nich vyznat, ale možná není nutné rozumět úplně všemu. Nechat na sebe působit Vladimírův výraz, specifickou intonaci a pohyb.

Do nebe jsme se vydali s Magdalenou Denkovou. Čekal tam na nás Josef Poupě (Květa Legátová: Audience) se svým geniálním plánem, kterak přechytračit samotného Boha. Jak se dalo čekat, nakonec se propadl do pekla, ale ono mu tam zle nebude, protože v pekle na něj čekají kamarádi a protože v kolektivu se všechno líp snáší.

S energií se pustil do Hiršalova Starého slovníku Jan Krajčirovič. A s vědomím, že jde jen o hříčku, nic víc. Možná se ale ještě něco najít dalo.

Moralitku o Krakonošovi a lakomé ženě (Klára Hoffmanová: Vo šeterný horačce) nabídla v krkonošském nářečí Markéta Srbová. Je výborná vypravěčka, ale mohla být razantnější. Její hlas se chvílemi ztrácel i v soustředěném tichu, které je v Prostějově za oponou samozřejmostí.

Hana Havelková rozdělila lidi podle toho, jak se chovají v tanečním sále. Jednoduchá Fulghumova metafora.

A potom přišel Kryštof Bartoš. V monterkách, pracovních rukavicích a ochranné síťce na vlasy. Já vlastně nedovedu tak docela přesně pojmenovat, jak to dělá, ale snad nikdo si nedovede získat tak soustředěnou pozornost posluchačů. Nesnadný text Louise Aragona předkládá logicky, přehledně, srozumitelně, naléhavě. Je to silná osobní výpověď, která nebyla oslyšena. Vynikající dikce, důsledná práce s veršem, radost z přesahů. Prostě radost. Z Kryštofa a jeho výpovědi.

Důstojný závěr celostátní přehlídky. Tak zase za rok!

(Jan Anderle)

Další výherci si přišli pro své zasloužené ceny. Vydána byla klika, zlato, stříbro i bronz.

Přišla s nimi i proherkyně, která plakala tak dlouho, až si vyfukala originálního zeleného ptáka z Venezuely a jeden z výherců si dokonce odnesl i cenu za odpověď na otázku, která nepadla...

Poté si zaffňukala i Raduna, a tak byla podarována zachovalým zavíracím nožičkem s perletovou střenkou.

Redakční dementi

... když v tom seminářský den zkončil. Další den se začal tím, že jsme se naučili hrát hru „Hejá“. Hra neměla ni společného s vařením a proto nestojí za zmínku. Renata nám nabídl několik básní Pavla Buňaty. Měli jsme je seřadit podle vývoje a proměn komunikace mezi partnery. Začínalo to takhle...

ŽIVOT JE BOY

Chraň se lidí
Kteří za to nestojí
I když ti stojí

No... k tomu říct? Pro mou divčívě cudnou a čistou duši to už bylo příliš. A tak jsem zůstala u Ticha. Honza, ten hezkej mladík, se odebral do jiné skupiny, ale přišli 2 jiné, ještě hezčí. Připojila se k nám i Zuzka, hezká slečna z redakce W.

Times (já si ale myslím, že jsem hezčí). Byla jsem překvapena, kolik druhů Ticha se dalo nalézt v partnerské komunikaci. Například Trapné ticho. To je jako když něco pro svého milého uvařím, naservíruji mu to a s úsměvem čekám, co na to řekne, ale on mlčí. Nebo když se ho ptám, proč nic neříká, proč nic nesděluje, proč si nepamatuje, s čím jsem mu včera upekla koláč a vůbec proč nekomunikuje – a on mlčí a jen pokrčí rameny – to je zas „nevím“ Ticho. Pak je ještě třeba Ticho před prvním polibkem, Ticho před prvním sexem, Ticho po prvním sexu, Ticho po telefonu, Ticho, když ona řekne, že je těhotná, Ticho povyprávění vřipů, Hlučné ticho (kdy oba dělají nedefinovatelné šumy a bubnují prsty). Také Ticho po 40ti letech v posteli, nebo Ticho, když jeden otevře dveře a druhý odchází. A ještě mnoho jiných Tich.

No a teď jsme měli ta ticha seřadit podle nějakého plánu. Třeba u nás to bylo od Trapného ticha do Ticha souznění přes různá krizová Ticha, Ticha novomanželů, když jsou skutečně sami a podobně. Bylo to na mě opravdu moc těžké, ale Zuzka nám pomohla. Je velmi hezká a inteligentní (stejně si myslím, že jsem hezčí). No a nakonec

...jo, a Machalíková není Machalická.
Dement je Akram

jsme měli před sebou ten „oblouk“ a měli jsme to zahrát, nazkoušet, upéct, usmažit, oomáčkovat, naservírovat... Ale celá naše skupina se rozpadla a v tom Tichu jsem zůstala jen já sama. Ale pochopila jsem hodně důležitých věcí, jak se vaří to „divadlo poezije“, jak se pracuje s čarou a obloukem a hlavně, že jsem krásnější, než ta Zuzka!

Rozhovor Po...

Rozhovor Máši a Zuz s Ivo Kristiánem Kubákem
V noci, v paku, na lavičce, cigareta, pivo...

Vyplnilo se ti to, na co ses těšil?

Ve dvanácti opicích jsem nebyl. Z těch dvanácti představení jsem viděl jenom deset, z těch dvanácti pamětihodností jsem viděl snad jenom

Kotěru. Z těch dvanácti hodin, co jsem se musel soustředit a z těch dvanácti, co jsem se nemusel soustředit jsem obé využil dokonale, v některých dnech komplet.

Vyplnilo se to, čeho ses bál?

Bál jsme se nepochopení se soubory. Vždycky jsme nějaké porozumění nakonec našli. Když jsem nevěděl jak na to, tak mi kolegové z porody pomohli, našli jsme společnou cestu, jak vyjádřit názor.

Zažil jsi nějaký zásadní zásah divadelní, či společensko-životní.

Zažil jsem svůj první Wolkrův Prostějov. Jak se tu mísí různé věkové kategorie, tak je atmosféra jiná než na jiných amatérských festivalech. Divadlo poezie je typ divadla, který nesleduju tak často, jako třeba experimentální, nebo činoherní divadlo na Srámkově Písku a v Poděbradech. Zásah pro mě byl zkrátka pobyt na tomhle festivalu.

Kde nejradši recituješ? Stále ve sprše?

To už se nezmění. Některá představení a texty jsou mi inspirací, abych si je přečetl. Vidět interpretace poezie bylo pro mě fantastickým zážitkem. Co to ti lidé dělají? Proč to dělají? A jak to, že to dělají tak dobře? Pojmenoval jsem si to jako strašně pravěkou záležitost: potřeba sdělovat příběh, aby mu posluchači rozuměli a šli příběhem společně s vyprávěčem.

Jak se ti pracovalo v porodě?

Nevěřil jsem, že jsme si s Kubou tak podobní v některých ohledech, že si tak porozumíme. Vojta, když se zbaví trémy, tak je naprosto trefný.

Ivo Kristián Kubák

A s Jitkou a Emou, které jsem do té doby neznal, jsme také našli společnou řeč.

Inspiroval tě jako režiséra nějaký postup, princip v představeních?

Chtl bych zkusit připravit nějakého interpreta. Spolupracovat s jedním dobrým člověkem, najít text, který bude pro něho zásadní... Jenže ona je to vlastně asi velmi osobní práce a není běžné, že se přednes dělá s režisérem.

Liší se, myslíš, nějak komunikace režiséra s interpretem na činoherním kusu a na přednesu poezie?

Liší se v tom, že člověk si tu báseň interpretuje sám, velmi osobně a režisér je vlastně jen poučným posluchačem, který dává zpětnou vazbu.

Tvá poslední slova pro poslední Wolker's times?

Chci sem zase přijet.

Všichni tři sborem: Kotě, Kotě, Kotěra.

Blbky z Prahy

Moje milé Blbinky,

rozhodně se nebudu mučit vymejslením nějakého vostrého a ironického dopisu, jakože, abych byla drsná Blbka. Protože se stejně všeobecně ví, že jsem lesní včela. A taky protože je sobota ráno, teda dvě odpoledne, protože je mi jako vždycky, když něco končí, protože jsme s Blbkou seděly v 6 ráno na náměstí, protože jsme si s Blbkou říkaly nad ránem: nadechni se, protože sázíme poslední stránky WT... protože se mi stejně jako WP zasek někde, do háje, já nechci být sentimentálníiiiiiiii, fňuk.

Mášeno, sorry, ale je čas na Skácela:

novému ránu rožnem svíci je neznámé a nemá tváře jak anděl v dřevu lípy splci a čekající na fezbáře

Dík, Mášeno, Zuz a Akrame, su snad trochu vořezanější

Vaše Raduna

Blbiny v posledních minutách

Mášo, tak depka včera došla i na mě, protože to byl vcelku dobrý festival a bude se mi stejskat. Bude se mi stejskat po Akrámkovi a jeho mastnoučké ironii, po poletující Raduně, po Smradech z Prahy z porody, tancování na ulici s Vojtou a ostatními, koloušcích a dalších věcech... Doufám, že se Ěma snad nepřestane ovívat, Vrzí kosit, Kofry.Kofry... nejlepší rubrika? Akramova soutěž a fotoromány! Bylo to velké, hlavně to setkání s mnoha správněma zájímavěma wolkráčema. Kyšpersky si mě ještě neodendal z přátel na fejsáči, takže náš budoucí milenecky vztah má dobré vyhlídky.

Příště snad přijedem, ukážem, jak si v Praze blbnem, tak se těšte. A kdyby ne, tak zas jindy, žejo, poeziji milujem přece pořád. A já miluju pořád Mášu!

Tak čus

zuz flus

P.S. Hlavně sundávejte placky, když děláte něco nepatřičného a nezvoníte na zvonky, jinak vám to spočítá!

Čau zúzo,

Jak ses měla v Prostějově? Včera jsem se zhroutila, ale to se dalo čekat. Už je to voprúz, ale do Prahy se mi hrozně nechce. Bude se mi stýskat po Radunčinyh otázkách, po Járkových hloubkách, po Akramově cynismu, po Kubákové aroganci (no, po ty vlastně ne, tu budu mít na talíři celý léto), po Vojtových roztržitých otočkách, po Kubových zdobněnkách, po Vrzím, se kterým jsem nestihla prohodit ani půl slova, po kráse všech krásnejch chlapů, který jsem si taky moc nestihala všimnout. A po elegantnoelegantním Miroňovi, který mě pozval kvůli něčemu do Brna a já si nepamatuju, kvůli čemu. A po tobě, blbinko milovaná, který se žádnéj chlap nevyrovná! Která mě držela a byla někdy krásná a někdy chytrá. A po tom skvělým, náročným wolkráči, kam přijedeme příští rok s představením, že?

Pusinku

Máša KDE JE TEN HAVLÍNEK!?!???

Od nevidim do nevidim

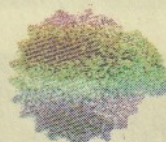

2. října 1964 Pátek

Červen, červenec, srpen, září... Vodka, gruzínský koňak, brandy, bacardi, róna, rum tuzemský i jamajský, vermuty a bílá i červená vína, sekt, pivo, gin, myslivecká, whisky... Litry a litry alkoholu, desítky probdělých nocí, tisíce nespočetných cigaret, ostudy, scény, skandály, bliti vkleče nad záchodovými misami, stahování kalhotek, odporná rana, prsty páchnoucí ženskými klíny, aspiríny, fenmetrazíny, algeny a sedolory, a každodenní sliby, že zítra toho definitivně nechám. Je to ještě vůbec možné? Nejsm už nadosmrť vyřízený? Nebylo by ze všeho moudřejší zamknout se v koupelně a pustit plyn?

(Pavel Juráček: Deník)

Z M
A R

senk jú, Bob Pacholik

Wolker's taun dnes - i bez dží pí es

